

पद चाळीसचा गुप्त इतिहास - क्रमांक सोळा

दुसरे दुःख — भाग तिसरा

Jeff Pippenger

2026-06-18

जोन्स यांचा तर्क

प्रकटीकरण चौदाव्या अध्यायातील पहिला देवदूत त्यानंतरच्या दोन देवदूतांपासून वेगळा करता येत नाही, असा जोन्स यांचा तर्क अतिशय भक्कम आहे. त्या तीन देवदूतांचा आणि कर्णध्वनी करणाऱ्या देवदूतांचा रचनात्मक संबंध आहे, ही त्यांची ओळख पूर्णपणे अभेद्य आहे. त्यांचा भर निःसंशय प्रकटीकरण चौदाव्या अध्यायातील त्या तीन देवदूतांवर होता; परंतु त्यांना “अविभाज्य” म्हणून लागू करण्यामागील तर्क त्यांच्या आधी आलेल्या सर्व देवदूतांनाही तितकाच ग्राह्य ठरतो.

तो प्रकटीकरण चौदा अध्यायातील तीन देवदूतांवर लक्ष केंद्रित करित होता, म्हणून त्याने स्वतःच्या तर्कशृंखलेचा तिच्या अंतिम निष्कर्षापर्यंत पाठपुरावा केला नाही. अखेरीस, पाचव्या, सहाव्या आणि सातव्या शोकध्वनी-तुताऱ्यांना प्रकटीकरण चौदा अध्यायातील तीन देवदूतांशी जोडण्यासाठी त्याने जो तर्क वापरला, त्यात तुताऱ्यांची ही रेषा सात तुतारी देवदूतांपैकी पहिल्यापर्यंत मागे नेणे देखील अंतर्भूत होते.

आणि मी देवापुढे उभे असलेले ते सात देवदूत पाहिले; आणि त्यांना सात कर्णे देण्यात आली. ... आणि ज्यांच्याकडे ती सात कर्णे होती, त्या सात देवदूतांनी ती वाजविण्यासाठी स्वतःची तयारी केली. प्रकटीकरण ८:२, ६.

देवदूतांची ही मालिका “सात” कर्णध्वनी वाजविणाऱ्या देवदूतांपासून सुरू होते, आणि प्रकटीकरणातील देवदूतांची रांग पहिल्या कर्णध्वनीपासून पशूच्या चिन्हाविषयी तिसऱ्या देवदूताच्या इशाऱ्यापर्यंत चालू राहते. पहिल्या चार कर्णध्वनी आणि शेवटच्या तीन हाय-सूचक कर्णध्वनी यांतील भेद ओळखण्यात जोन्स बरोबर आहे, कारण ती “चार आणि तीन” अशी भविष्यसूचक रचना मंडळ्यांमध्ये आणि शिक्क्यांमध्येही आढळते. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात तीन साक्षीदारांवर स्थापित झालेली ही गोष्ट, पाहण्याची निवड करणाऱ्यांना हे समजण्यास अनुमती देते की सात हा जसा एक प्रतीक आहे, तसाच त्यामध्ये चार हाही एक प्रतीक म्हणून आणि तीन हाही एक प्रतीक म्हणून अंतर्भूत आहे.

एक दैवी संबंध

अलीकडील काळात आपण जे ओळखत आलो आहोत ते असे की, प्रकटीकरण चौदामधील पहिला व दुसरा देवदूत इस्लामच्या पहिल्या व दुसऱ्या धिक्कारांच्या एका कालभविष्यवाणीद्वारे समर्थित झालेले आहेत, आणि तिसऱ्या देवदूताचे सामर्थ्यप्राप्त होणे 9/11 रोजी तिसऱ्या धिक्काराच्या पूर्ततेद्वारे सिद्ध होते. जोन्सच्या अनुप्रयोगातून जे ओळख पटते, (जरी त्याने माझा मुद्दा मांडलेला नव्हता,) ते असे की प्रकटीकरण आठमधील पहिल्या तुरईच्या देवदूतापासून ते प्रकटीकरण अकरामधील तिसऱ्या धिक्काराच्या तुरईपर्यंतचा प्रत्येक देवदूत प्रकटीकरण चौदामधील तीन देवदूतांशी अविभाज्यरीत्या जोडलेला आहे. ते त्याच भविष्यसूचक रेषेतील प्रतीके आहेत. प्रत्येक देवदूत ज्या विविध भूमिकांचे प्रतिनिधित्व करतो, त्या समजून घेण्यासाठी त्यांना तसेच ओळखले गेले पाहिजे. म्हणून, जसे सात मंडळ्या, शिक्के आणि तुरया सातचे प्रतिनिधित्व करतात, तसेच सातच्या एकूण प्रतीकात्मकतेमध्ये चार व तीन या प्रतीकालाही (मंडळ्या, शिक्के आणि तुरया) दर्शवितात; त्याचप्रमाणे सात तुरईच्या देवदूतांपैकी पहिल्यापासून सुरू होणारी आणि तिसऱ्या देवदूतापर्यंत पोहोचणारी देवदूतांची रेषा एकसंध पूर्णता म्हणून विचारात घेतली गेली पाहिजे. यामुळे अकरा देवदूतांची एक रेषा ओळखली जाते.

प्रकटीकरण चौदाव्या अध्यायातील तीन देवदूत हे न्यायकार्याच्या आरंभाची घोषणा करणारा मिलराइटांचा इशान्याचा संदेश दर्शवितात, आणि त्यानंतर न्यायकार्याच्या समाप्तीची घोषणा करणारा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचा इशान्याचा संदेश दर्शवितात.

सात तुन्यांनी त्या शक्तींचे प्रतिनिधित्व केले आहे, ज्या देवाने सूर्यपूजा सक्तीने लादणाऱ्या राष्ट्रांवर न्यायनिवाडा आणण्यासाठी आपल्या दैवी योजनेनुसार उपयोगात आणल्या.

पहिल्या चार कर्ण्यांद्वारे इ.स. ४२७ पर्यंत पश्चिमी रोमच्या क्रमाक्रमाने झालेल्या पतनाची ओळख पटते.

पाचवा आणि सहावा हे १४४९ ते १४५३ या कालावधीत पूर्व रोमन साम्राज्याच्या पतनाची ओळख करून देतात.

शेवटची तीन रणशिंगे तीन हायांच्या इस्लामचे प्रतिनिधित्व करतात.

प्रकटीकरण दहामधील तो देवदूत ख्रिस्त आहे; जो प्रारंभीच्या काळात चळवळीला सामर्थ्य देण्यासाठी उतरतो, आणि तोच पुन्हा प्रकटीकरण अठरामध्ये अंतिम काळात चळवळीला सामर्थ्य देण्यासाठी उतरतो.

प्रायश्चित्ताच्या प्रतिरूपात्मक दिवशी असलेल्या न्यायाच्या आरंभी, २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी सातव्या कर्ण्याचा निनाद सुरू झाला. जुबिलीचा कर्णा प्रायश्चित्ताच्या दिवशी फुंकला जाणे आवश्यक होते. म्हणून न्यायाच्या वेळी दोन कर्णे निनादित होतात; जुबिलीचा कर्णा आणि सातवा कर्णा.

मग सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी, प्रायश्चित्ताच्या दिवशी, तुम्ही जयंतीचा रणशिंग फुंकण्यास लावावे; तुमच्या सर्व देशभर तुम्ही रणशिंगाचा नाद करावा. आणि तुम्ही पन्नासावे वर्ष पवित्र मानावे, आणि त्यातील सर्व रहिवाशांसाठी संपूर्ण देशभर स्वातंत्र्याची घोषणा करावी: ते तुम्हांसाठी जयंती ठरेल; आणि प्रत्येक मनुष्याने आपल्या मालमत्तेकडे परत जावे, आणि प्रत्येक मनुष्याने आपल्या कुळाकडे परत जावे. ते पन्नासावे वर्ष तुम्हांसाठी जयंती ठरेल: त्यात तुम्ही पेरणी करू नये, त्यात आपोआप उगवलेले कापू नये, आणि न छटलेल्या तुमच्या द्राक्षवेलीवरील द्राक्षे गोळा करू नयेत. लेवीय २५:९-११.

लेवीयपुस्तकातील पुढीलच अध्यायात आढळणाऱ्या, इस्राएलच्या "सात काळ" विखुरले जाण्याची ओळख करून देणारा संदर्भ, प्रायश्चित्ताच्या दिवशी जुबिलीचा रणशिंग फुंकण्याच्या आज्ञेकडे नेणाऱ्या वचनेमध्ये मांडलेला आहे.

इस्राएलाच्या संततीशी बोल आणि त्यांना सांग, "जेव्हा तुम्ही त्या देशात प्रवेश कराल जो मी तुम्हांस देत आहे, तेव्हा त्या देशाने परमेश्वरासाठी शब्बाथ पाळावा. सहा वर्षे तू आपले शेत पेरावे, आणि सहा वर्षे तू आपली द्राक्षवेल छाटावी, आणि तिचे फळ गोळा करावे; परंतु सातव्या वर्षी त्या देशासाठी पूर्ण विश्रांतीचा शब्बाथ असावा, तो परमेश्वरासाठी शब्बाथ असावा: तू आपले शेत पेरू नकोस, आणि आपली द्राक्षवेल छाटू नकोस. तुझ्या कापणीनंतर आपोआप उगवलेले धान्य तू कापू नकोस, आणि न छटलेल्या तुझ्या द्राक्षवेलीची द्राक्षे गोळा करू नकोस; कारण ते वर्ष त्या देशासाठी विश्रांतीचे वर्ष आहे. आणि त्या देशाच्या शब्बाथाचे उत्पन्न तुमच्यासाठी अन्न असावे; तुझ्यासाठी, तुझ्या दासासाठी, तुझ्या दासीसाठी, तुझ्या मजुरासाठी, आणि तुझ्याबरोबर राहणाऱ्या परक्यासाठी, आणि तुझ्या जनावरांसाठी, आणि तुझ्या देशातील वन्य पशूंसाठी; त्याचे सर्व उत्पन्न अन्न म्हणून असावे. आणि तू स्वतःसाठी वर्षांच्या सात शब्बाथांची गणना करावी, म्हणजे सात वेळा सात वर्षे; आणि त्या सात शब्बाथ वर्षांचा काळ तुला एकोणपन्नास वर्षांचा होईल." लेवीयविवरण २५:२-८.

जेव्हा मिलरने सहाविसाव्या अध्यायात भूमीला दिल्या जाणाऱ्या शब्बाथ-विश्रांतीचे उल्लंघन केल्याबद्दल इस्राएलवरील न्याय ओळखला, तेव्हा त्याने एक दिवस एका वर्षाचे प्रतिनिधित्व करतो हे तत्त्व लागू केले आणि एक वर्ष तीनशे साठ दिवसांचे असते, तसेच सात वेळा तीनशे साठ म्हणजे करारभंगाबद्दलची शिक्षा दोन हजार पाचशे वीस वर्षांची होती, हे त्याने शोधून काढले. ही त्याने शोधलेली पहिली भविष्यवाणीविषयक सत्यता होती. मिलरच्या कार्याद्वारे ख्रिस्ताने घातलेल्या पायाची रचना करणाऱ्या सत्यांचा तो पाया आहे. जुबिलीचा कर्णा हा सुटका आणि स्वातंत्र्य यांची घोषणा आहे.

सातवा कर्णा हा तिसऱ्या धिवकारातील इस्लाम आहे.

परंतु सातव्या देवदूताच्या आवाजाच्या दिवसांत, जेव्हा तो कर्णा फुकण्यास आरंभ करील, तेव्हा देवाचे रहस्य पूर्ण होईल, जसे त्याने आपल्या सेवक संदेष्ट्यांना जाहीर केले आहे. प्रकटीकरण 10:7.

इस्लामचा सातवा कर्णा हा एक बाह्य भविष्यसूचक सत्य आहे, आणि जुबिलीचा कर्णा हा विश्वासाद्वारे न्यायी ठरण्याच्या—पापापासून मुक्तीच्या—आंतरिक भविष्यसूचक सत्याचे प्रतीक आहे; ज्याला सिस्टर व्हाईट यांच्या मते “प्रत्यक्ष सत्यातील तिसरा देवदूत” असे म्हटले आहे. ज्या काळात सातवा कर्णा वाजत असतो, त्या काळात “ख्रिस्त तुमच्यामध्ये, जो गौरवाची आशा आहे” हे गूढ परिपूर्ण केले जाईल, कारण ख्रिस्त आपले देवत्व एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या मानवतेशी एकरूप करील. जे त्या वेळी देवाचा शिक्का प्राप्त करतील, ते तिसरे दुःख म्हणून दर्शविलेला आणि तिसऱ्या देवदूताच्या इशाऱ्याप्रमाणेच असलेला इशाऱ्याचा कर्णसंदेश घोषित करतील. तिसरे दुःख तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाला सामर्थ्य देते, जेव्हा येशू ख्रिस्त यांच्यापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्व नसलेला तो देवदूत आपल्या हातात संदेश घेऊन खाली उतरतो.

जेव्हा आपण हे ओळखतो की पहिल्या व दुसऱ्या शापाचे समयविषयक भविष्यवचन हे पहिल्या देवदूताच्या संदेशाला सामर्थ्य देणारे होते, आणि तिसऱ्या शापाचे भविष्यवचन तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाला सामर्थ्य देणारे आहे, तेव्हा आपण तुर्यांना ‘रविवाराच्या अंमलबजावणीस प्रतिसाद म्हणून रोमवर आणलेले न्यायनिर्णय’ असे ओळखत असतो. ते दैवी न्याय, विशेषतः शेवटची तीन शापरूपी तुर्ये, प्रकटीकरण चौदाव्या अध्यायातील तीन देवदूतांच्या इशाऱ्याच्या संदेशाशी सुसंगत आहेत व त्याला समांतर आहेत. मिलराइट इतिहासात दोन शाप आणि दोन देवदूत, आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात तिसरा शाप व तिसरा देवदूत. पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या प्रारंभीच्या इतिहासात, न्यायनिवाड्याच्या उघडण्याचा संदेश पहिल्या व दुसऱ्या शापांच्या इस्लामविषयक परिपूर्तीमुळे सामर्थ्यवान झाला. तिसऱ्या देवदूताच्या अंतिम इतिहासात, न्यायनिवाड्याच्या समाप्तीची घोषणा करणारा संदेश तिसऱ्या शापाच्या इस्लामविषयक परिपूर्तीमुळे सामर्थ्यवान झाला.

आरंभी आणि समाप्तीच्या वेळी प्राप्त झालेले सामर्थ्य प्रकटीकरण दहा आणि अठरा मधील त्या देवदूताने दर्शविले होते, “जो येशू ख्रिस्तापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नव्हता.” इस्लामचा बाह्य संदेश आणि न्यायाचा अंतर्गत संदेश हा बाह्य तिसऱ्या धिवकाराच्या कर्ण्याचा संदेश आहे, आणि न्यायाचा अंतर्गत संदेश हा तिसऱ्या देवदूताच्या कर्ण्याचा संदेश आहे. इस्लामचे बाह्य कर्णे म्हणजे दोन हजार पाचशे वीस वर्षांची भविष्यवाणी, आणि तिसऱ्या देवदूताचे अंतर्गत कर्णे म्हणजे दोन हजार तीनशे वर्षे. हे दोन्ही मृतांच्या न्यायाच्या आरंभी आले आणि निनादले, आणि हे दोन्ही पुन्हा जिवंतांच्या न्यायाच्या आरंभी आले.

प्रकटीकरण दहाचा देवदूत ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी इस्लामविषयीच्या भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीत उतरला, आणि असे करताना त्या देवदूताने प्रकटीकरण अठराच्या देवदूताच्या अवतरणाचे प्रतिरूप दाखविले, जे इस्लामविषयीच्या एका भविष्यवाणीच्या परिपूर्तीसह होते. ३२१ मधील रविवार कायद्याच्या बंडावर, आणि नंतर पुन्हा ५३८ मध्ये, देवाचा न्याय पहिल्या सहा रणशिंंगानी दर्शविला आहे; आणि लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याच्या बंडासाठी त्याचा न्याय सातव्या रणशिंंगाने दर्शविला आहे, जे तिसरे हाय आहे आणि तिसरा देवदूतही आहे. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी न्यायाच्या प्रारंभाचा इशारा देणारा संदेश आणि ९/११ रोजी जिवंतांच्या न्यायाचा इशारा देणारा संदेश हे दोन्ही जोन्सने मांडलेल्या क्रमात सातव्या देवदूताद्वारे सामर्थ्यप्राप्त झाले. आठव्या आणि नवव्या अध्यायांतील सहा रणशिंंगाचे देवदूत, त्यानंतर दहाव्या अध्यायात जो देवदूत उतरतो तो येशू ख्रिस्त यांच्यापेक्षा कमी व्यक्तिमत्त्वाचा नाही. तो देवदूतांच्या क्रमातील सातवा आहे; आणि त्याच्या पाठोपाठ अकराव्या अध्यायात तिसरे हाय येते, जे सातवे रणशिंंग आहे, ज्याचा निनाद १८४४ मध्ये सुरू झाला; परंतु तो देवदूतांच्या मालिकेतील आठवा आहे, जो प्रकटीकरण चौदामधील नववा, दहावा आणि अकरावा देवदूत यांच्यापर्यंत नेतो.

तिसऱ्या देवदूताचा संदेश हा पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांपासून वेगळा काढता येत नाही; परंतु त्याचप्रमाणे तो देवाच्या धर्मत्यागावरील न्यायाच्या सात कर्ण्यांपासूनही विलग करता येत नाही. प्रकटीकरणाच्या

आठव्या अध्यायातील न्यायाच्या पहिल्या चार कर्णा इ.स. ३२१ मध्ये कॉन्स्टाईनच्या पहिल्या रविवार-कायदानंतर पाश्चात्य रोमच्या क्रमशः होऊ लागलेल्या न्हासाची ओळख करून देतात, आणि इ.स. ३३० मध्ये त्याने साम्राज्याचे पूर्व व पश्चिम अशा विभागणीतून त्यांची सुरुवात झाली.

“जेव्हा आपल्या राष्ट्रातील विधिमंडळांच्या सभामध्ये माणसांच्या धार्मिक अधिकारांबाबत त्यांच्या विवेकबुद्धीला बंधन घालणारे कायदे करण्यात येतील, रविवारी पाळण्याची सक्ती केली जाईल, आणि सातव्या दिवसाचा शब्बाथ पाळणाऱ्यांविरुद्ध जाचक सत्ता वापरली जाईल, तेव्हा आपल्या देशात देवाचा नियम सर्व हेतू आणि उद्देशांच्या दृष्टीने अमान्य ठरविला जाईल; आणि राष्ट्रीय धर्मत्यागानंतर राष्ट्रीय विनाश येईल.” Review and Herald, December 18, 1888.

राष्ट्रीय पतन घडवून आणणाऱ्या राष्ट्रीय धर्मत्यागाचे तत्त्व, पाश्चिमात्य रोमचा इ.स. 476 पर्यंत शेवट घडवून आणणाऱ्या पहिल्या चार तुताऱ्यांपासून, कॉन्स्टाईनच्या राष्ट्रावर आले. पूर्वेकडील रोमचा शेवट इ.स. 1453 मध्ये झाला, तरी भविष्यवाणीच्या दृष्टीने त्याने 27 जुलै, 1449 रोजी आपले राष्ट्रीय सार्वभौमत्व गमावले होते. एका रात्रीत पाडाव झालेल्या बाबेलच्या विपरीत, रोम—पाश्चिमात्य आणि पूर्वेकडील दोन्ही—यांचा अंत क्रमशः घडवून आणला गेला. इ.स. 476 पर्यंत पहिल्या चार तुताऱ्यांखाली पाश्चिमात्य रोमचा झालेला न्हास, चार तुताऱ्यांखाली संयुक्त संस्थानांच्या न्हासाचे प्रतिनिधित्व करतो; आणि एका स्तरावर ते इ.स. 1798 मध्ये सुरू होऊन रविवारच्या कायदाने समाप्त होणाऱ्या संयुक्त संस्थानांच्या चार पिढ्यांचे प्रतिनिधित्व करतो. त्या चार पिढ्या अॅडव्हेंटिझमच्या चार पिढ्यांशी समांतर आहेत; त्या प्रकटीकरण अध्याय दोनमधील पहिल्या चार मंडळ्यांशी, यहेज्केल अध्याय आठमधील वाढत जाणाऱ्या चार घृणास्पद गोष्टींशी, आणि योएलच्या पुस्तकातील टोळधाडींच्या चार लाटांशी समांतर आहेत.

कारण परमेश्वर, प्रभु, असे म्हणतो: जेव्हा मी माझे चार भयंकर दंड—तरवार, दुष्काळ, घातक पशू आणि महामारी—यरुशलेमवर पाठवीन, तेथून मनुष्य व पशू यांचा समूळ नाश करण्यासाठी, तेव्हा किती अधिक? यहेज्केल 14:21.

पाचव्या व सहाव्या तुताऱ्यांनी पूर्वीय रोमाचा पाडाव केला, आणि भविष्यवाणीतील संबंधात पूर्वीय रोम हे पश्चिमीय रोमाच्या मानाने राज्याचे प्रतिनिधित्व करते. पश्चिमीय रोम हे चर्चचे प्रतिनिधित्व करते. पश्चिमीय रोम हे संयुक्त संस्थानांचेही प्रतिनिधित्व करते, जे प्रथम जिंकले जाते, जसे पश्चिमीय रोम जिंकले गेले होते.

“धार्मिक स्वातंत्र्याची भूमी असलेली अमेरिका, जेव्हा विवेकबुद्धीवर बळजबरी करण्यासाठी आणि मनुष्यांना खोट्या शब्बाथाचा मान राखण्यास भाग पाडण्यासाठी पोपसत्तेशी एकरूप होईल, तेव्हा पृथ्वीवरील प्रत्येक देशातील लोक तिच्या उदाहरणाचे अनुसरण करण्यास प्रवृत्त केले जातील.” Testimonies, volume 6, 18.

पहिले चार कर्णे अमेरिकन इतिहासातील चार पिढ्यांचे प्रतिनिधित्व करतात; आणि जेव्हा संयुक्त संस्थाने कोसळतात, तेव्हा दानिएल अकरा अध्यायातील एकेचाळीसाव्या वचनातील गौरवशाली देश नुकताच पडलेला असतो, आणि पुढील अडथळा इजिप्त असतो, जो जगातील उर्वरित राष्ट्रांचे प्रतीक आहे. त्यानंतर संयुक्त राष्ट्रे, जी ते दहा राज्ये आहेत, प्रकटीकरण सतरा मध्ये म्हटल्याप्रमाणे, ‘थोड्या अवकाशाकरिता—एक तास’ आपले सातवे राज्य पोपसत्तेला देण्यास संमती देतात. हे हेरोदाच्या वाढदिवसाच्या मेजवानीत घडते, जेव्हा तो आपल्या राज्याचा अर्धा भाग देण्याची प्रतिज्ञा करतो. हेरोदाच्या वाढदिवसाच्या मेजवानीत, त्या तासात भिंतींच्या चुनेवर लिहिलेला लेख प्रकट होतो, आणि बेलशस्सर ठार केला जातो. तो तास रविवारच्या कायद्याच्या वेळी येतो आणि मानवी कृपाकाल संपेपर्यंत चालू राहतो. सातवे राज्य 1453 मध्ये पडलेल्या कॉन्स्टॅंटिनोपलच्या भिंतींच्या विनाशाने पूर्वरूपित केल्याप्रमाणे जिंकले जाते. संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यापासून, 1449 ने पूर्वरूपित केल्याप्रमाणे, 1453 मधील कॉन्स्टॅंटिनोपलच्या पतनापर्यंत चार प्रतीकात्मक वर्षे होतात. पोपसत्तेला 1798 मध्ये तिची प्राणघातक जखम प्राप्त झाली.

दानिएल अकरावा अध्याय, चाळीसाव्या वचनात, शेवटच्या काळी, १७९८ साली पोपसत्ता पतन पावली. त्यानंतर, शेवटच्या काळीच, १९८९ साली दक्षिणेचा राजा पतन पावला. एकेचाळीसाव्या वचनात संयुक्त संस्थाने पतन

पावतात, बेचाळीसाव्या वचनात इजिप्त पतन पावते, आणि पंचेचाळीसाव्या वचनात पोपसत्ता तिच्या दुसऱ्या व अंतिम पतनाकडे येते.

“दानिएल व प्रकटीकरण या पुस्तकांत स्पष्ट केलेल्या राष्ट्रांच्या उदय व पतनावरून, केवळ बाह्य आणि लौकिक वैभव किती निरर्थक आहे हे आपण शिकले पाहिजे. बाबेलोन, आपल्या सर्व सामर्थ्यासह आणि वैभवासह—ज्याच्या तोडीचे सामर्थ्य व वैभव आपल्या जगाने त्यानंतर कधीच पाहिले नाही,—जे त्या काळातील लोकांना इतके स्थिर व चिरस्थायी वाटत होते,—ते किती पूर्णपणे नष्ट होऊन गेले आहे! ‘गवताच्या फुला’प्रमाणे ते नाश पावले. याकोब 1:10. अशाच रीतीने मादी-पारशी राज्य, तसेच ग्रीस व रोमची राज्ये, नष्ट झाली. आणि ज्याचा पाया देवामध्ये नाही, ते सर्व अशाच रीतीने नाश पावते. केवळ तेच टिकून राहू शकते जे त्याच्या हेतूशी निगडित आहे आणि त्याचे चरित्र प्रकट करते. त्याची तत्त्वे हीच आपल्या जगाला ज्ञात असलेली एकमेव स्थिर गोष्ट आहेत.” प्रॉफेट्स अँड किंग्ज, 548.

एकोणेचाळीसाव्या वचनातील संयुक्त संस्थानांचा (खोटा संदेष्टा) पतन १४४९ द्वारे प्रतिरूपित करण्यात आले होते, आणि बेचाळीसाव्या वचनातील इजिप्तचा (अजगर) पतन १४५३ द्वारे प्रतिरूपित करण्यात आला होता; तसेच पोपसत्ता (पशू) १७९८ द्वारे प्रतिरूपित केल्याप्रमाणे कोणाच्याही साहाय्याविना आपल्या अंताला येते. खोटा संदेष्टा आणि अजगर यांना तुतारीच्या सामर्थ्याद्वारे खाली आणले जाते, आणि पशूला अजगराच्या सामर्थ्याद्वारे खाली आणले जाते.

चार हा अंक एखाद्या राज्याच्या विघटनाचे प्रतीक आहे. अलेक्झांडरचे राज्य चार राज्यांत विघटित झाले, आणि चौथ्या पिढीत मिसर लाल समुद्रात कोसळले; तसेच यहेज्केल आठमधील चौथ्या घृणास्पद कृत्यामध्ये इस्राएल सूर्यापुढे नतमस्तक होत आहे. पृथ्वीवरील पशूमध्ये प्रोटेस्टंटवाद आणि रिपब्लिकनवादाच्या चार पिढ्या 1798 मध्ये सुरू होतात आणि लवकरच येणाऱ्या रविवारच्या कायद्याने दोन्ही शिंगांसाठी समाप्त होतात. यरुशलमावरील यहेज्केलच्या चार भीषण न्यायांनी संयुक्त संस्थानांवरील चार न्यायांचे चित्रण केले आहे; आणि बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्यावरील ते चार न्याय इ.स. 1449 ते 1453 या चार वर्षांचे प्रतिरूप आहेत, जेव्हा बायबलमधील भविष्यवाणीतील सातवे राज्य, चर्च आणि राज्य यांच्या त्या नातेसंबंधात—ज्यावर तूरची वेश्या राज्य करते—आपल्या राज्याचा अर्धा भाग पापपदाला देण्यास संमती देते.

१४४९ ते १४५३ ही चार वर्षे रविवारी कायद्याच्या वेळी सातव्या राज्याच्या पतनाचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि तीच रविवारी कायद्यापासून कृपाकालाच्या समाप्तीपर्यंत आठव्या राज्याच्या पतनाच्या कालावधीचेही प्रतिनिधित्व करतात. जग असलेला, आणि पोपसत्तेला देण्यात आलेला अजगरही असलेला, मिसरचा विजय हा १४४९ ते १४५३ या चार वर्षांनी प्रतीकित केलेल्या कालखंडाच्या आरंभीचा एक फ्रॅक्टल आहे. यामुळे रविवारी कायद्याच्या वेळी कॉन्स्टँटिनोपलच्या पतनाची ओळख पटते, आणि पुन्हा एकदा जेव्हा मिखाएल उभा राहतो तेव्हाही. प्रेरणेप्रमाणे, मिखाएल उभा राहतो तेव्हा ते चार देवदूत पूर्णपणे सोडले जातात.

“मी पाहिले की येशूचे पवित्रस्थानातील कार्य पूर्ण होईपर्यंत ते चार देवदूत चार वारे धरून ठेवतील; आणि त्यानंतर सात शेवटच्या पीडा येतील.” Early Writings, 36.

अलेक्झांडरच्या राज्याचे चार विभाग, पाश्चात्य रोमवर चार तुताऱ्या, पूर्व रोमवर सोडलेले चार वारे, यरुशलमावर आलेले चार भीषण न्याय, आणि पोपसत्तेचा अंत कोणीही सहाय्यास न येता होतो तेव्हा सोडलेले चार वारे. ही भविष्यसूचक प्रतीके मांडल्यानंतर, आपण लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यावर त्याची अंमलबजावणी करण्याच्या संदर्भात दुसऱ्या धिक्काराचा विचार करू.

फ्लॉरेन्सची परिषद

इ.स. १४३९ मध्ये, फ्लॉरेन्सच्या परिषदेत (जिला फ्लॉरेन्सचा संघ असेही म्हटले जाते), पूर्वीय ऑर्थोडॉक्स चर्चच्या प्रतिनिधींनी (बायझंटायन सम्राट जॉन आठवा पालायोलोगोस आणि कॉन्स्टँटिनोपलचे पॅट्रिआर्क यांच्या नेतृत्वाखाली)

रोमन कॅथोलिक चर्चबरोबर संघाचा एक औपचारिक जाहीरनामा स्वाक्षरी करून मान्य केला. त्यांनी रोमच्या पोपाला संपूर्ण चर्चचा प्रमुख (सर्वोच्च अधिकार) म्हणून मान्य करण्यास सहमती दर्शविली.

कारण जसा ख्रिस्त मंडळीचा शिर आहे, तसेच पती हा पत्नीचा शिर आहे; आणि तो शरीराचा तारणारा आहे.
इफिसकरांस 5:23.

नायसिन श्रद्धाविधान

सम्राट आणि कुलपिता यांनी नायसिन श्रद्धाविधानातील "Filioque clause" स्वीकारले, जे नायसिन श्रद्धाविधानात केलेले एक परिशिष्ट होते, आणि ज्यामध्ये असा दावा करण्यात आला होता की पवित्र आत्मा पिता आणि पुत्र या दोघांकडून निघतो. नायसिन श्रद्धाविधान हे कॅथलिक विश्वासाच्या इतिहासातील सर्वात महत्त्वपूर्ण आणि सर्वाधिक प्रचलित विधानांपैकी एक आहे. नायसिन श्रद्धाविधान हे कॅथलिक धर्मविश्वासाच्या मूलभूत तत्वांचे एक औपचारिक सारांश आहे. ते मूळतः येशू ख्रिस्त कोण आहे याविषयीच्या सत्याचे समर्थन करण्यासाठी लिहिण्यात आले होते. इ.स. ३२५ मध्ये एक मोठा वाद उद्भवला, कारण अरियुस नावाच्या एका याजकाने असे शिकवले की येशू हा देव पिता याने निर्माण केलेला आहे आणि तो पूर्णपणे देव नाही.

सम्राट कॉन्स्टन्टाईनने हा प्रश्न निकाली काढण्यासाठी नायसियाची पहिली परिषद बोलावली. त्या परिषदेनं ठामपणे प्रतिपादन केलं की येशू पूर्णपणे देव आहे, पित्याच्या "त्याच तत्त्वाचा" आहे. पुढे इ.स. 381 मध्ये कॉन्स्टन्टिनोपलच्या परिषदेत त्या श्रद्धाविधानाचा विस्तार करण्यात आला. या ठिकाणी हे लक्षात घेण्यासारखे आहे की नायसिन श्रद्धाविधानाची स्थापना पहिल्या कॉन्स्टन्टाईनच्या इतिहासात झाली; आणि तोच विषय शेवटच्या कॉन्स्टन्टाईनसाठीही महत्त्वाचा ठरणार होता—म्हणजे कॉन्स्टन्टाईन अकरावा, जो पूर्वेकडील बायझंटायन साम्राज्याचा शेवटचा सम्राट होता. पहिला असलेला महान कॉन्स्टन्टाईन बायबलमधील भविष्यवाणीत वारंवार एक विषय म्हणून पुढे मांडला जातो. तो पूर्वेकडील साम्राज्याच्या प्रारंभीचा शासक आहे आणि म्हणूनच तो पूर्वेकडील साम्राज्याच्या समाप्तीच्या शासकाचे प्रतिरूप ठरतो. नायसिन श्रद्धाविधान हे प्रारंभिक आणि अंतिम अशा दोन्ही इतिहासांतील एक घटक आहे, ही गोष्ट भविष्यवाणीचा अभ्यास करणाऱ्या विद्यार्थ्यांने अवश्य लक्षात घेतली पाहिजे, जर त्याला अल्फा आणि ओमेगा या तत्त्वाचा अर्थ समजत असेल.

इ.स. ३८१ मध्ये नायसिन धर्मघोषणेत शुद्धीस्थानाच्या सिद्धांताचा, युकरिस्टच्या सिद्धांताचा, तसेच युकरिस्टसाठी अखमीर भाकर वापरण्याच्या प्रथेच्या स्वीकारासह—जी एक लॅटिन प्रथा होती—समावेश करून त्यात अद्ययावत करण्यात आले. इ.स. ३८१ च्या या धर्मघोषणेत मूलपापाविषयी आणि परलोकाविषयीची कॅथोलिक समजही स्वीकारण्यात आली. त्याचा शेवट या महत्त्वपूर्ण विधानाने झाला: "आम्ही हेही निश्चित करतो की पवित्र प्रेषितिक आसन आणि रोमन पोन्टिफ यांना संपूर्ण जगावर प्रधानत्व आहे आणि तो ख्रिस्ताचा खरा प्रतिनिधी आहे."

फ्लॉरेन्स परिषदेतील आणखी एक अद्ययावत आवृत्ती ६ जुलै १४३९ रोजी स्वाक्षरीत करण्यात आली, म्हणजे १४५३ मध्ये कॉन्स्टँटिनोपल ऑटोमन तुर्कांच्या ताब्यात जाण्यापूर्वी १४ वर्षे. ही एकता तीव्र राजकीय दबावाखाली स्वाक्षरीत करण्यात आली होती. प्रगतीपथावर असलेल्या ऑटोमनांविरुद्ध पश्चिमेकडून लष्करी मदत मिळावी यासाठी बायझंटायन साम्राज्य अत्यंत हतबल झाले होते. ग्रीक प्रतिनिधी आपल्या घरी परतल्यानंतर, पूर्वेकडील धर्मगुरू, संन्यासी आणि सर्वसामान्य लोक यांच्या बहुसंख्येकडून त्या कराराला ठाम नकार देण्यात आला. ज्यांनी त्यावर स्वाक्षऱ्या केल्या त्या बिशपांपैकी बहुतेकांनी नंतर आपला पाठिंबा मागे घेतला. ही एकता कधीही पूर्णपणे अंमलात आली नाही आणि पुढील वर्षात पूर्वीय ऑर्थोडॉक्स चर्चने तिला औपचारिकरीत्या नाकारले. १४५३ मध्ये कॉन्स्टँटिनोपल पतन पावला तेव्हापर्यंत ही एकता प्रत्यक्षात आधीच कोसळली होती. इतिहासकार तिचे वर्णन अनेकदा अशा राजकीय एकतेप्रमाणे करतात की जी खोल धर्मशास्त्रीय, सांस्कृतिक आणि लोकाधारित प्रतिकारामुळे अपयशी ठरली.

इ.स. ३२५ मधील नायसियाच्या पहिल्या परिषदेने नायसिन श्रद्धाविधान स्वीकारले. हे इ.स. ३३० या वर्षाच्या पाच वर्षे आधीचे चिन्हांकित आहे; त्या वेळी दानियेल ११:२४ मधील ३६० वर्षे, जी "एक काळ" म्हणून दर्शविली आहेत, समाप्त झाली.

तो शांतीत, अगदी प्रांतातील अत्यंत समृद्ध प्रदेशांवरही प्रवेश करील; आणि तो असे करील, जे त्याच्या पितरांनी केले नाही, किंवा त्याच्या पितरांच्या पितरांनीही केले नाही; तो त्यांच्यामध्ये लूट, लुटीचा माल आणि संपत्ती विखरून टाकील; होय, तो काही काळपर्यंत दुर्गम किल्ल्यांविरुद्ध आपल्या युक्त्या आखील. दानियेल ११:२४.

इ.स.पू. ३१ वे वर्ष आणि ३३० हे दोन्ही दानियेल अकरा अध्यायातील सत्तावीसव्या आणि एकोणतीसव्या वचनांतील "नेमलेला काळ" दर्शवितात.

आणि या दोन्ही राजांच्या हृदयात दुष्टकर्म करण्याचीच इच्छा असेल, आणि ते एकाच मेजावर बसून असत्य बोलतील; पण त्यास यश येणार नाही; कारण शेवट अजून नियुक्त वेळेलाच होईल. ... नियुक्त वेळी तो परत येईल, आणि दक्षिणेकडे येईल; पण ते पहिलेप्रमाणे किंवा नंतरचेप्रमाणे असणार नाही. दानियेल ११:२७, २९.

पूर्वीय रोमच्या भविष्यसूचक रेषेचा आरंभ (३३०) आणि शेवट (१४५३-१४५३) हे पहिले आणि शेवटचे सम्राट कॉन्स्टाईन यांच्याद्वारे दर्शविले जातात. बायझँटाईन साम्राज्य म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या पूर्वीय रोमच्या भविष्यसूचक रेषेचे अल्फा आणि ओमेगा हे इ.स.पू. ३१ मधील अक्वियमच्या युद्धापासून इ.स. ३३० पर्यंत सर्वोच्च राज्य करणाऱ्या तीनशे-साठ वर्षांच्या साम्राज्यवादी रोमच्या समाप्तीशी, आणि त्यानंतर पुढे १४५३ पर्यंत, जोडलेले आहे. इ.स.पू. ३१ मधील अक्वियमच्या युद्धापूर्वी मार्क अँटनी आणि ऑगस्टस सीझर यांनी एका मेजावर असत्य बोलले, जे सफल झाले नाही. इ.स. ३३० पूर्वी, ३२५ मध्ये नायसिन पंथस्वीकार स्वीकारला गेला. इ.स. १४५३ पूर्वी, ह्याच नायसिन पंथस्वीकाराची अद्ययावत आवृत्ती स्वीकारली गेली. इ.स.पू. ३१ पूर्वी दोन राजकीय व्यक्तींनी एका मेजावर असत्य सांगितले. ३२५ मध्ये आध्यात्मिक असत्ये एका मेजावर सांगितली गेली. हे दोन साक्षीदार १४३९ मध्ये फ्लॉरेन्सच्या परिषदेत स्वीकारल्या गेलेल्या राजकीय आणि आध्यात्मिक असत्यांची ओळख करून देतात. त्या अद्ययावत नायसिन पंथस्वीकाराला युनियनचा हुकूमनामा असे म्हटले गेले.

"एका मेजावरच्या खोट्या" यांची पहिली मार्गखूण ३१ BC पूर्वी आली, आणि ती मूर्तिपूजक रोमच्या दोन राजकीय गटांदरम्यान होती. त्या खोट्यांसाठी नेमलेला काळ ३१ BC होता, आणि त्यात इजिप्ताचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या एका पुरुष आणि एका स्त्रीच्या महासंघाविरुद्ध रोमचे प्रतीक असलेला ऑगस्टस याचा समावेश होता. खोट्यांचा दुसरा संच ३२५ मध्ये होता, आणि नेमलेला काळ ३३० होता. तिसरा संच १४३९ मध्ये होता, आणि नेमलेला काळ १४५३-१४५३ होता. १४३९ मध्ये मेजावर असलेले पश्चिमी आणि पूर्वी रोमचे प्रतिनिधित्व करीत होते; त्यापैकी पूर्वी रोम धार्मिक वादाला मान्यता देऊन एक राजकीय ध्येय साध्य करण्याचा प्रयत्न करीत होते. ३१ BC, त्यानंतर ३३०, आणि मग १४५३ हे रोमच्या रेषेचा त्रिविध अनुप्रयोग दर्शवितात.

मार्क अँटनी आणि क्लिओपात्रा यांच्या संधिचा राजकीय धोका हा इ.स. ३२५ मधील आरियनवादाच्या विधर्मांमुळे निर्माण झालेल्या आध्यात्मिक धोक्याचे प्रतीक होता; आणि त्या आध्यात्मिक धोक्याने पुढे इ.स. १४३९ मधील इस्लामी तुर्कांच्या राजकीय व धार्मिक धोक्याचे प्रतीकत्व दर्शविले.

नायसिन श्रद्धाविधानातील सिद्धांत असत्य आहेत आणि त्यांच्यात किंचितही सत्य नाही. ६ जुलै, १४३९ रोजी फ्लॉरेन्स परिषदेतील स्वाक्षरीत झालेल्या दस्तऐवजास 'एक्याचा जाहीरनामा' असे म्हणण्यात आले, आणि त्याने त्याच असत्यांचे तसेच त्याहून अधिकांचे प्रतिनिधित्व केले. १४३९ मध्ये प्रतिनिधी कॉन्स्टँटिनोपलला परतले तेव्हा त्यांना रोष आणि विश्वासघाताच्या आरोपांना सामोरे जावे लागले. अशी म्हण प्रचलित झाली: "पोपच्या मिटरपेक्षा तुर्की पगडी बरी."

ही संघटना मुख्यतः यासाठी स्वाक्षरीत करण्यात आली की बायझँटाईन सम्राटाला ऑट्टोमनांविरुद्ध पाश्चात्य लष्करी सहाय्याची अत्यंत आत्यंतिक गरज होती. एकदा हे स्पष्ट झाले की फारच अल्प (किंवा अजिबातच नाही) असे लष्करी

सहाय्य येणार आहे, तेव्हा त्या संघटनेस असलेला पाठिंबा पूर्णपणे नाहीसा झाला. इ.स. 1450-1451 मध्ये अनेक पूर्वीय सिनाॅडांनी या संघटनेचा नकार केला, आणि इ.स. 1453 मध्ये कॉन्स्टँटिनोपल पतन पावल्यानंतर ती संघटना पूर्णतः त्यागण्यात आली. फ्लोरेन्सच्या डिक्री ऑफ युनियनचा अंतिम परिणाम पूर्वीय ऑर्थोडॉक्स चर्चच्या दृष्टीने अपयशी ठरलेली आणि नाकारलेली परिषद असा मानला जातो. तिला वैध म्हणून मान्यता दिली जात नाही. तथापि, रोमन कॅथोलिक चर्च तिला अद्याप वैध सार्वत्रिक परिषद मानते.

दुसऱ्या हायच्या भविष्यवाणीतील वैशिष्ट्ये तिसऱ्या हायच्या इतिहासात कशी पुनरावृत्त होतात, हे समजून घेण्यासाठी आपण तर्कश्रृंखला मांडत आहोत. पहिल्या हायची शंभर-पन्नास वर्षांची भविष्यवाणी २७ जुलै १२९९ रोजी सुरू झाली आणि २७ जुलै १४४९ रोजी समाप्त झाली.

१४४९

कॉन्स्टँटाइन अकरावा पालेओलोगोस याचा जन्म इ.स. 1404 मध्ये झाला आणि त्याने जानेवारी 1449 पासून 29 मे 1453 पर्यंत राज्य केले. तो पूर्वीय रोमन (बायझंटायन) साम्राज्याचा अंतिम सम्राट होता; हे साम्राज्य 1,100 हून अधिक वर्षे टिकले होते. इ.स. 1453 मधील ऑटोमन वेढ्यादरम्यान त्याने कॉन्स्टँटिनोपलच्या संरक्षणाचे शूरपणे नेतृत्व केले; मेहमेद दुसरा याच्या 80,000 पेक्षा अधिक सैन्याविरुद्ध त्याच्याकडे केवळ सुमारे 7,000 ते 8,000 रक्षक होते. 29 मे 1453 रोजी, जेव्हा कॉन्स्टँटिनोपल अखेर पडलो, तेव्हा तो शहराच्या तटांवर लढता लढता मरण पावला. त्याचे शरीर कधीही निःसंदिग्धपणे ओळखले गेले नाही. त्याच्या मृत्यूने रोमन साम्राज्याचा अंत चिन्हांकित झाला (इ.स.पू. 27 मध्ये ऑगस्टसने स्थापन केलेल्या साम्राज्याची शेवटची थेट निरंतरता).

ग्रीक इतिहासात आणि ऑर्थोडॉक्स परंपरेत त्याची स्मृती एका वीरपुरुषाच्या रूपाने जपली गेली आहे — दंतकथांमध्ये त्याला बहुतेकदा “संगमरवरी सम्राट” असे म्हटले जाते (एक दिवस तो कॉन्स्टँटिनोपलचे रक्षण करण्यासाठी परत येईल, असा समज).

जॉन आठवा पालेओलोगोस (1392-1448) हा 1425-1448 या काळात राज्य करणारा बायझंटायन साम्राज्याचा उपांत्य सम्राट होता. तो सम्राट मानुएल दुसरा पालेओलोगोस याचा ज्येष्ठ पुत्र आणि कॉन्स्टँटाइन अकरावा याचा मोठा भाऊ होता. जॉन आठवाने आपल्या राज्यकाळातील बहुतांश काळ मरणासन्न बायझंटायन साम्राज्याला ऑटोमनांच्या हातून वाचविण्याचा आर्त प्रयत्न करण्यात व्यतीत केला. 1439 मध्ये तो स्वतः इटलीला गेला आणि फ्लोरेन्स परिषदेचे अध्यक्षस्थान भूषविले; तेथे त्याने आणि पूर्वीय ऑर्थोडॉक्स प्रतिनिधींमंडळाने तात्पुरते रोमन कॅथोलिक चर्चशी पुनर्मिलनास संमती दिली आणि पोपला चर्चचा प्रमुख म्हणून मान्यता दिली. कॉन्स्टँटाइन महान यानेही नायसिया परिषदेचे अध्यक्षस्थान भूषविले होते. जॉन आठव्यास अशी आशा होती की पोपसत्तेशी झालेल्या या ऐक्यामुळे तुर्कांविरुद्ध पाश्चात्य लष्करी मदत मिळेल; परंतु कॉन्स्टँटिनोपलमध्ये या ऐक्याला तीव्र अप्रियता होती आणि अखेरीस ते अपयशी ठरले. जॉन आठव्याचा 1448 मध्ये (नैसर्गिक कारणांनी) मृत्यू झाला, कॉन्स्टँटिनोपल 1453 मध्ये पडल्यानंतर केवळ पाच वर्षे आधी. त्यानंतर त्याचा भाऊ कॉन्स्टँटाइन अकरावा सम्राट झाला आणि शहराचे रक्षण करताना मृत्यू पावला.

जेव्हा जॉन VIII याचा 1448 मध्ये मृत्यू झाला, तेव्हा त्याचा भाऊ कॉन्स्टँटाइन XI याची उत्तराधिकारी म्हणून निवड करण्यात आली. 1448 पर्यंत बायझंटायन साम्राज्य एक अतिशय छोटे मांडलिक राज्य बनले होते, आणि कॉन्स्टँटिनोपलमध्ये सिंहासनावर कोण बसेल यावर ऑटोमनांचा लक्षणीय प्रभाव होता. 27 जुलै, 1449 रोजी, बायझंटायन साम्राज्याच्या अंतिम वर्षात एक अत्यंत महत्त्वपूर्ण राजकीय घटना घडली. बायझंटायन सम्राट जॉन VIII पालेओलोगोस याचा 1448 च्या पूर्वार्धात मृत्यू झाला होता. त्याचा भाऊ, कॉन्स्टँटाइन XI पालेओलोगोस (शेवटचा सम्राट), याला कॉन्स्टँटिनोपलमध्ये सम्राट म्हणून जाहीर करण्यात आले. तथापि, कॉन्स्टँटाइन XI अधिकृतरीत्या सिंहासनावर आरूढ होण्यापूर्वी, त्याने ऑटोमन सुलतानाकडे (मुराद II) राजदूत पाठविले आणि राज्य करण्याची परवानगी मागितली. सुलतानाने ती परवानगी दिली, आणि त्यानंतरच कॉन्स्टँटाइन XI याचा औपचारिकरीत्या राज्याभिषेक झाला व त्याला सम्राट म्हणून मान्यता देण्यात आली. हा कृतीप्रसंग बायझंटायन स्वातंत्र्याच्या स्वेच्छेने

केलेल्या समर्पणाप्रमाणे पाहिला गेला. प्रथमच, एका बायझंटार्ईन सम्राटाने उघडपणे मान्य केले की तो केवळ ऑटोमन तुर्कांच्या परवानगीने राज्य करीत होता. केवळ चार वर्षांनी, 1453 मध्ये, कॉन्स्टँटिनोपल ऑटोमनांच्या ताब्यात गेले.

२७ जुलै, १४४९ नंतर तीनशे एक्याणव वर्षे आणि पंधरा दिवसांनी, ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी, तुर्कांनी चार महान युरोपीय शक्तींच्या अधीन जाऊन इजिप्तपासून संरक्षण मागितले; अशा रीतीने एका तास, दिवस, महिना आणि वर्ष यांच्या भविष्यवाणीची पूर्तता झाली. आता आपण निकट येणाऱ्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी पहिला आणि दुसरा धिक्कार लागू करण्यासाठी तर्कशुंखला स्थापित केली आहे. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतीक म्हणून पेत्र तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि विल्यम मिलर पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या चळवळीचे प्रतिनिधित्व करतो. या दोन्ही चळवळी "किल्ल्या" यांच्याशी संबंधित आहेत.

आणि दावीदाच्या घराण्याची किल्ली मी त्याच्या खांद्यावर ठेवीन; मग तो उघडील, आणि कोणीही बंद करणार नाही; आणि तो बंद करील, आणि कोणीही उघडणार नाही. यशया २२:२२.

आणि मी तुला असेही सांगतो, की तू पेत्र आहेस; आणि या खडकावर मी माझी मंडळी उभारीन; आणि अधोलोकाची द्वारे तिच्यावर विजय मिळवणार नाहीत. आणि मी तुला स्वर्गाच्या राज्याच्या किल्ल्या देईन; आणि तू पृथ्वीवर जे काही बांधशील ते स्वर्गात बांधले जाईल; आणि तू पृथ्वीवर जे काही सोडशील ते स्वर्गात सोडले जाईल. मत्तय १६:१८, १९.

पुढील लेखात आपण निनेवेच्या युद्धाकडे त्या "किल्ली"प्रमाणे पाहू, जी केवळ अथांग खड्डा उघडत नाही, तर दानियेल अकराच्या संपूर्ण साक्षीला परिपूर्ण क्रमात जुळवून आणणारी भविष्यवाणीची किल्ली आहे. मिलरच्या स्वप्नात पेटीला जोडलेली "किल्ली" म्हणजे मिलरची बायबल-अभ्यासाची पद्धत होती. मिलराइट इतिहासाचे पुरावावचने तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासातील "ओळीवर ओळ" यांच्याशी एकत्रित केल्याने ती किल्ली प्राप्त होते, जी प्रकटीकरण नऊची किल्ली वापरून चाळीसाव्या वचनाच्या बाह्य संदेशातील गुप्त इतिहास उघडून त्याला क्रमात जुळवून आणण्यास अनुमती देते.

पुढील लेखात आपण आपल्या विचारांचा पुढील अनुक्रम चालू ठेवू.

"चाकाच्या आत चाक, आणि त्यांच्याशी संबंधित सजीव प्राण्यांची दर्शने, हे सर्व संदेष्ट्याला गुंतागुंतीचे व अगम्य असे भासत होते. परंतु अनंत ज्ञानाचा हात त्या चाकांमध्ये कार्यरत असल्याचे दिसते, आणि त्याच्या कार्याचा परिणाम परिपूर्ण व्यवस्था हा आहे. प्रत्येक चाक दुसऱ्या प्रत्येक चाकाशी परिपूर्ण सुसंवादाने कार्य करते." टेस्टिमनीज टू मिनिस्टर्स, २१४.